

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

XV. évfolyam, 281. szám

Ára: 60 fillér

Vasárnap, 1959. november 29.

Ma:
 TIZENÖT ÉVES
 AZ ALBÁN
 NÉPKÖZTÁRSASÁG
 A TUDOMÁNY
 ÉS MŰVELŐI
 TÖRVÉNYEREJŰ
 RENDELET
 A BÜNTETETT
 ELŐLELTŰEKRŐL

A magyar nép bizonyítványa és jövője

Irtta: SIKLÓS JÁNOS

Több mint három évtizeddel két világban fordultam meg. Az egyik eltűnt földünk színéről tizenöt esztendője, akkor még legénykedő gyerek voltam, a másikba meg belenőttem. Ezzel a mai élettel nevelkedtem emberre, s én nem is tudok másképpen szólni, csak éles megkülönböztetéssel a két világról, mint ahogyan merőben el is különülnek egymástól.

Egy elsüllyedt, egészségtelen, beteg rezsim maradékának romhalmazát takarítjuk már másfél évtizede és építjük a mi új rendünk erős, szép épületét: a szocializmust.

Ebből a szívdertő, embernemeseítő küzdelemből származott az, hogy a letört, megtört nép ma már emelt fejjel, egyes gerincű, erős és boldog. Talán nincs is józanesebb magyar, aki kétségbe vonná ezt a megállapítást, de olyan magyar meg végképpen nem akad — leszámítva megalkodott ellenségeinket, a honi reakciókat —, aki vitakozni próbálna életünk sok-sok ezer kedvező tényével.

Mert nem lehet elvitatni, hogy a hatalom gazdája, a munkás, a dolgozó ember érdeke, szava dönti el az ország sorsát. Azt sem lehet kétségbe vonni, hogy gazdaságunk ereje társadalmunk anyagi gyarapodásának szolgálatában áll. S az is tény, hogy az annyira áhitott kultúra oltarán ma milliók számban munkások-parasztok, öregek-fiatalok áldoznak.

Nemzetközi megbecsülésünk, hírnök és gyűnk még soha nem volt ilyen előkelő. Már nem egyedül, testvértelenül állunk a népek világarenájában, s testünkben-lelkünkben nem hordunk őr nacionalista mérget. Milliárdnyi embert számoló nagyerőjű és szívű életközösségek vagyunk: s mint nép, így váltunk elpusztíthatatlanná, örökéletűvé.

Ez csak néhány kiemelt vonás, de mindenetre elegendő arra, hogy bizonyítsuk: a kommunista eszme érvényesülésével formálta, gyúrta saját életét a dolgozó ember egészségessé, tisztességgé.

Másfél évtized. Rövid idő, s mégis teljes sorsforduló saját történelmünkben is, mert a párt a néppel összefogva a dolgozó emberek társadalmának építésén munkálkodik — immár gyakorlatilag is — 1945. április 4-e óta. Ezért valljuk mi magunknak — elkövetett tévedéseinket is figyelembe véve — az elmúlt másfél évtizedet. Az elkövetett hibáktól történelmi elhatárolás arra alkalmas, hogy még inkább odakötődjunk mindahhoz, amit a dolgozó milliók keze és esze a kommunista eszme alapján teremtett ebben az országban.

Félreérthetetlenül a miénk a kommunista mozgalom négy évtizede: heroikus munkájával, fényes győzelmeivel és kudarcával együtt. A kommunista eszme első nagy diadala 1919-ben — mementóként maradt fenn; ha a dolgozó, teremtő emberé a hatalom, akkor megújul és boldogul a nép.

Es több mint tízevi szabad boldogulás után a legtragikusabb az 1956-os ellenforradalom volt, amikor emberek nagy tömege néhány pillanatra elvesztette tisztánlátását és emiatt majdnem odadobta magát koncul a vérengző burzsoá tigri-seknek. Ebben a kritikus, nehéz helyzet-

ben lehetett megérezni, látni képletesen is a testvériséget: ezer segítő kéz nyúlt felénk, hogy ne merüljünk el a múlt feltörő, bűdös hínárjában.

Azóta eltelt három esztendő. S a történelemben röpké pillanatnak számító évek bizonyosságul szolgálnak arra, hogy a teremtő kommunista eszme jó alkalmazása, helyes érvényesítése a tömegek erejét megokszorozva, eszüket-lelküket alkotó munkára inspirálta.

Igaza volt a pártnak, amikor kijelölte az ország haladásának útját. Ez az út ugyan fáradságos munkával járt, de olyan gyümölcsöt hozott a nép asztalára, amelyeket talán remélni sem mert.

Akkor akadtak olyan emberek, akik kifogásolták az MSZMP által kijelölt utat. A reakciók és a csatát veszített revizionisták jobbról támadtak. Bizonygatták, hogy a párt túlságosan »baloldali« irányban halad, s újra a lejáró módszerekhez nyúl. A párt Központi Bizottságának igen nagy elvi következetességre volt szüksége ahhoz, hogy a jobboldali ágensek vesztett lármája ne okozzon zavart a pártban és az országban. Az áruló Nagy Imre népes csoportjának támadó fortissimója egybehangzott a deklásszált, bukott ele-

mek üvöltésével. »Tiszta demokráciát« kívántak, »munkáshatalmat párt nélkül«, »pártot demokratikus centralizmus nélkül«. S a legreakciósbak — mint Mindszenty és az úri rend — a »magántulajdon alapján, a földet vissza...« szocializmust, de munkások nélkül» stb.

Egyidőben balról is felléptek, természetesen azzal, hogy nem elég »baloldali« a politika. Hiszen nem fejezte le ez a politika azokat, akik meginogtak, vagy megzavarodtak 1956-ban. Nem tűrte a túlzásokat, a politika misztifikálását, s nyíltan a tömegekhez fordult, nagyobb becsléssel biztosított a tényleges tudásnak, megnövelte a vitaszellemet, megszüntette a parancsolgatást, és a személyi megítélés titokzatoságát, széleskörű bizalmat teremtett...

A baloldali túlzók egy része nem értette meg — akad közülük, aki ma sem érti —, hogy a marxizmus alkotó alkalmazása az, amit az MSZMP Központi Bizottsága csinál. Egy részük azért harciaskodott, mert »pozíció-problémái« támadtak. Szajaskodásuk alapja egyéni érvényesülésük keresése volt. Mások meg beidegződött, rossz, antimarkista módszereikkel kínlódtak.

Nagy szavak hangoztatása nélkül álltam, a magyar kommunista mozgalomban történelmi dicsőség, hogy az MSZMP Központi Bizottsága ilyen határozott, elvi következetességgel vezetett és vezet. S azokat az elvtársakat illeti nagy-nagy elismerés, akik az országban mindenütt megvédelmezték a párt politikáját, s volt ehhez bátorságuk, elvi szilárdságuk, tehetségük.

Most, hogy összeül pártunk VII. kongresszusa, maga mögött érzi a párt szilárd elvi, politikai és gyakorlati egységét és az ország felnőtt lakossága többségének bizalmát és támogatását.

Ennek a bizalomnak az alapja a helyes marxista politika. S ha ezt a politikát alkalmazza a torzítástól mentesen legkisebb pártbizottságunkban is, akkor a kialakult harmonikus egység — a párt és a nép között — tovább mélyül és ebből csakis a dolgozó emberek millióinak származik haszna.

Ebben a kedvező helyzetben ül össze most a párt kongresszusa. A fentiekben már érthető, hogy az ország felnőtt lakosságának többsége miért fordul figyelemmel egy héten át a MEMOSZ székházában ülésező kongresszusra.

Mit várnak az emberek a párt kongresszusától? Talán elsősorban azt, hogy erősítse meg azt a politikát, melyet három esztendője folytat a párt. Mert ezt a politikát szeretik, követik és sajátjuknak vallják. E politikához való ragaszkodásuk ezer jeléből csak azt az egyet említem, hogy az elmúlt kilenc hónapban több mint hárommilliárd forint értékű iparcikket adtak a munkások, mérnökök tervén felül az országnak. Szegeden is milliókat jelent az előirányzatot túl előállított ipari termékek értéke.

De e kongresszus döntéseitől várják a lakások tízezeinek megépülését, a kereket emelkedését, városaink, falvaink gyarapodását, az élet boldogítását. S ez összefügg azzal, hogy erőteljesebben haladjunk, e politika realizálásával, következésképpen a szocializmus építésével, tehát, hogy gyorsabban bővüljön az ipar, haladjon ütemesen a mezőgazdaság átalakítása, a nagytüzemi termelés megerősítése.

A mi generációnknak jutott osztályrészül, hogy befejezze a szocializmus felépítését. S e nemzedék elvégzi ezt a nagy és szép feladatot.

A kommunista mozgalom négy évtizedes múltját sok áldozat és küzdelem övezi. A négy évtizedből 15 esztendő már »legálisán« végzett munkában telt el. S népünk megtanulta e másfél évtized alatt, hogy a kommunizmus eszméjének megvalósításával együtt jár a társadalom minden irányú boldogulása.

S mert népünk ezt vallja és cselekszi, azért bizonyítványa jeles. Ezt a munkásosztály, a dolgozó parasztság és az értelmiség állította ki önmagáról, s a szocialista világszisztem elismeri ezt a bizonyítványt. Jövőkön még szebb, még gazdagabb lesz, mint jelenünk: mi alkotjuk és építjük meg: kommunisták és pártönkívüli milliók.

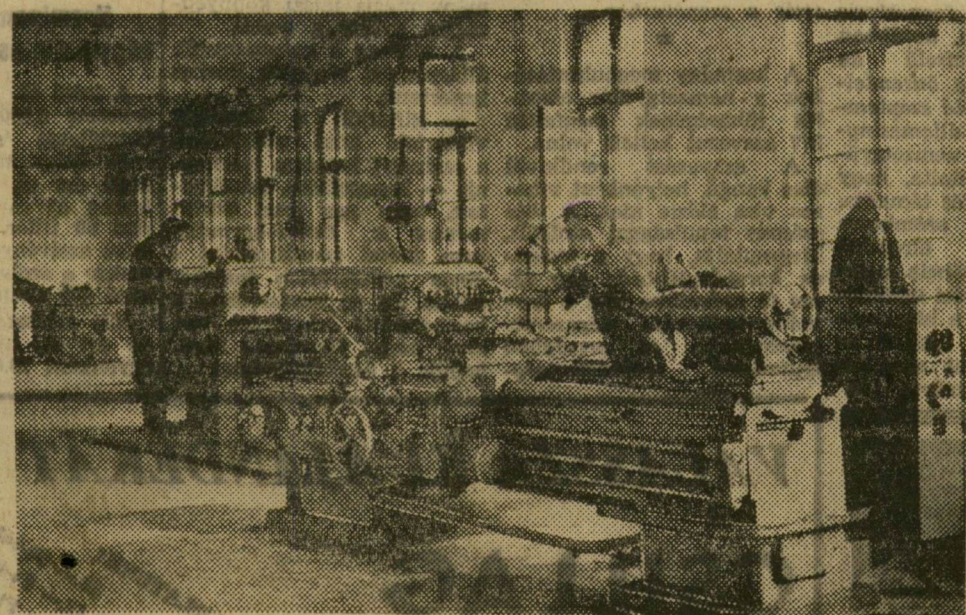
Holnap kezdődik a párt VII. kongresszusa

A párt VII. kongresszusa hétfőn, holnap kezdi meg munkáját Budapesten. A nagy jelentőségű tanácskozáson ott lesznek Csongrád megye kommunistáinak képviselői is.

Az MSZMP Központi Bizottsága a következő napirendi javaslatot terjeszti a kongresszus elé:

1. Az MSZMP Központi Bizottságának beszámolója és a párt feladatai. Előadó: Kádár János elvtárs.
2. Irányelvek a gazdasági feladatok megoldásához és a második öt éves népgazdasági terv elkészítéséhez. Előadó: Fock Jenő elvtárs.
3. A párt Szervezeti Szabályzatának módosítása. Előadó: Marosán György elvtárs.
4. A Központi Revizós Bizottság beszámolója. Előadó: Fodor Gyula elvtárs.
5. A Felbbsviteli Bizottság jelentése.
6. A Központi Bizottság és a Központi Revizós Bizottság megválasztása.

Elkészült a Szegedi Kábelgyár első munkaterme

(Liebmann Béla felv.)

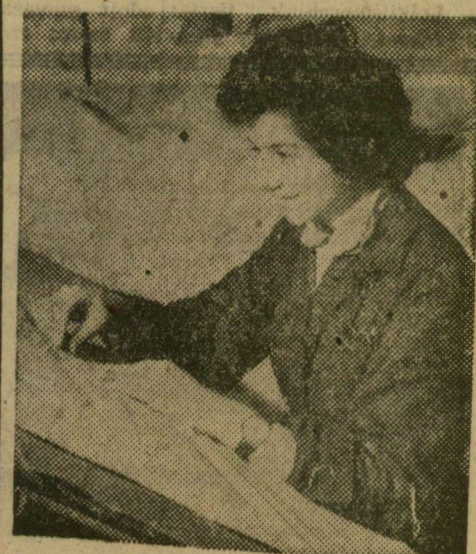
A Huszár utcai volt tüzérlaktanya bejáratánál új tábla hirdeti, hogy birtokba vette az épületet a Kábel- és Sodronykötélgár szegedi telepe. Benn az épületben már hetek óta műanyagtomlózó gépek dolgoznak a kőművesek és a szerelők. A munka során falakat bontanak le, újakat emelnek, s a Budapestről Szegedre érkező esztergá- és egyéb gépeket helyezik a beton alapra.

A karbantartó műhely kezd meg elsőnek a munkát. A dolgozók, miután az előkészítő tanfolyamról hazatértek, azt

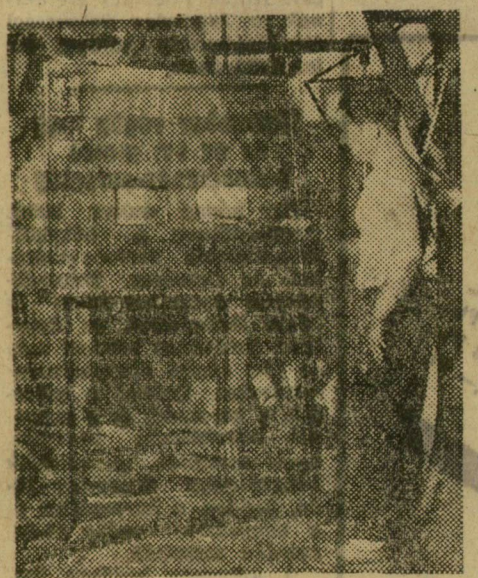
karbantartó műhelyben a kítását a vállalat saját résziben végzi a volt laktanya Rigó utca felőli szakaszán.

Az építkezésben résztvevő dolgozók esténként elektromos hegesztő-tanfolyamra járnak a közelben levő Fémipari Technikumba. Mire elkészül az építkezés, már kicsit értenek a szakmához, s itt fognak dolgozni a szakmunkások mellett, betanult dolgozókként. Előreláthatóan januárban kezd meg ez az üzemszám munkáját, s mintegy 50-60 főt foglalkoztat.

vállalták, hogy a kongresszus megkezdésének napjáig befejezik a kar-szifeniük; A műhely kialakítását meg-

Az újszegedi szövőgyárban újabb ifjúsági brigádok alakultak és jó eredményeket értek el a kongresszusi versenyben. Az egyik ilyen öttagú brigádnak a stoppoló üzemszámában Kiss Éva a vezetője, s kétpünköt ábrázolja. Brigádjára az »Ifjúság a szocializmusért« mozgalomban vállalta azt is, hogy harmadik negyedévi termelési átlagát 5 százalékkal túlteljesíti.

A Kéziszerszámgár szegedi gyáregységének kovácsműhelyében a sajtológép mellett dolgozni komoly feladatot jelent. A hevítkemence két tízes szája onja a meleget, s így Terhes Ferenc csak ing nélkül tud dolgozni. Neki és munkatársainak nagy a szerepe abban, hogy a kongresszusi munkaverseny eredményeként üzem Szegeden elsőnek teljesítette éves tervét.